

Officeren som talare : Några grundläggande råd och anvisningar för frälsnin...

Booth, William,

73 S e Br.

National Library
of Sweden

Julen 1913.

Med den hjärtligaste tillönskan
af en fröjdefull julhögtid
och ett välsignelserikt
nytt år under
fanan.

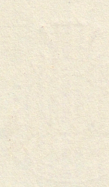
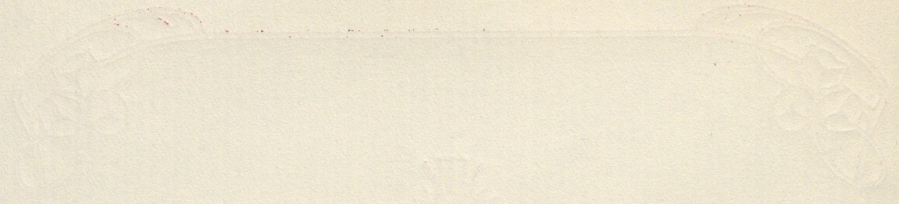
Kirst. och Joh. Ögrim.

“Se, Herren, Herren kommer med kraft, och
hans arm är väldig! Se, hans lön är med
honom och hans vedergällning framför honom.”

Ps. 40: 10.

Julen 1915

Med en hjärtligare hälsning
och en fröjdelig julönskan
önskar jag till er alla
ett gott nytt år.

Med vänlig hälsning
Erik

1915
1915
1915

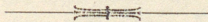

OFFICEREN SOM TALARE

NÅGRA GRUNDLÄGGANDE RÅD OCH ANVISNINGAR
FÖR OFFICERARE

AF

GENERAL WILLIAM BOOTH

STOCKHOLM
FRÄLSNINGSARMÉNS HÖGKVARTER
1913

INNEHÅLL.

Afdelning 1.	Systemålet	3
”	2. Ämnet	4
”	3. Budskapets erhållande	6
”	4. Hjälpkällor	7
”	5. Budskapets framförande	13

I.

Syftemålet.

I. Det är frälsningsofficerens uppgift att åvägabringa en förvandling i människors uppfattning af deras lufs viktigaste frågor; att förändra vanor, som de under en hel lifstid bildat sig; att påvisa för dem det de måste skiljas från vänner, som äro dem kärare än lifvet, och öfvergifva det, af hvilket de anse att deras lycka, ja, ganska ofta äfven deras utkomst och framtida välstånd beror. Officeren åstundar att se män och kvinnor blifva omvända, förvandlade till hjärta och lefverne. Han önskar bringa både frälsta och ofrälsta därhän, att de uppgifva världens vänskap och inviga sig åt ett lif, där lidande, hat och förakt skola möta, i syfte att därmed behaga Gud och gagna mänskligheten.

Att åvägabringa en omvälfning

II. Ehuru väl officeren vet att denna förvandling kan åstadkommas endast genom den Helige Andes kraft, förväntar han, såsom varande Guds redskap, att hans ord skola blifva medlet till det mäktiga verkets utförande. Och att förvandlingen i fråga skulle kunna ske på detta sätt är fullkomligt i enlighet med Skriften. Paulus sade att Gud hade valt att genom dåraktig predikan frälsa dem som tro, och Jesus Kristus lärde att det var genom kunskap om sanningen, som människor skulle bli förda ut från den breda väg, som leder till fördärfvet, och in på den smala stig, som leder till evinnerligt lif; från världens och djäfvulens slaveri till Guds barns härliga frihet. Han sade: "I skolen förstå sanningen, och sanningen skall göra eder fria". Det är genom att göra denna sanning känd, som officeren skall åvägabringa dessa underbara förvandlingar.

Förkunna sanningen, medlet.

1. För att komma därhän måste han bringa sina åhörars omdöme att öfverensstämma med hans eget. Han måste:
 - a) Förändra syndarens tänkesätt, d. v. s. han måste låta Guds ords ljus lysa öfver honom och visa honom den onda och farliga väg, på hvilken han är stadd, samt komma honom att förstå sanningen om Gud och himlen, synden och helvetet, Kristi kärlek och välsignelsen af att tjäna Gud.

Måste öfvertyga.

- b) Undervisa de frälsta om helighetens skönhet, om den frid, som härflyter från att älska Gud af hela hjärtat, och om kraften och inflytandet af ett heligt lif.
- c) Undervisa soldaten om betydelsen af att vara disciplinerad och fostrad för kriget och om vikten af en oupphörlig kamp för människors frälsning.
2. Han måste väcka upp syndarnas samveten genom att bringa dem att inse orättfärdigheten uti deras lif. Han måste oroa deras hjärtan, störa deras frid och uppväcka deras fruktan samt med argumenter, hotelser och enträgna böner söka förmå dem att öfvergifva hvarje ond väg och af hela hjärtat börja tjäna Gud.
3. Han måste uppmuntra dem som önska vara goda. I hvarje sin åhörarskara skall han finna sådana, som önska bli frälsta, som längta att bli goda och som, så snart de höra frälsningens budskap, åstunda att omfatta det-samma, men frukta att vägen är alltför svår för dem. Han skall där äfven finna andra, hvilka, då de blifvit uppväckta, skola önska att fly undan från ett syndigt lufs olyckliga följder, men som tveka, därför att de se ett lejon på vägen.
4. Han måste bringa sina åhörare till ett beslut att handla i enlighet med det ljus, som gifvits dem. Han måste söka öfvertyga dem, besvärja dem vid alla himlens fröjder och alla fördörelsens plågor att besluta sig för att göra det de inse vara deras plikt, och han måste bringa dem att *genast* komma till ett afgörande.

Störa de
orättfärdiga.

Uppmuntra
de tvekande.

Påskynda
afgörandet.

II.

Ämnet.

Ett ämne
erfordras.

I. I afsikt att frambringa de åstundade resultatena måste officeren ha ett ämne, en ledande idé, någonting att inpränta hos folket. Ingenting kan vara mera dåraktigt, än att ställa sig ansikte mot ansikte med sina åhörare och säga hvad som helst som för ögonblicket kommer för en, nöjande sig med att roa dem i stället för att söka bibringa dem ett bestämdt och varaktigt intryck.

Ett lämpligt
ämne.

II. Ämnet bör vara ett sådant, som intresserar och verkar tilldragande på åhörarna samt iståndsätter officeren att nå deras

hjärtan. Samtidigt bör det vara lämpadt efter deras förhållanden och ägnadt att leda dem in i den riktning, han åstundar.

III. Ämnen skola komma till dessa som söka dem. Officeren måste bedja om dem, vara på utkik efter dem och tro för dem. Uppslag till ämnen kunna gifvas af sådana ting som:

1. Kristna högtider, såsom julen, långfredagen, påsken, Kristi himmelfärdsdag och pingsten m. fl.	Högtider.
2. Händelser af nationellt intresse. Dylika inträffa allt emellanåt, såsom öfversvämningar, skeppsbrott, krig, fredsslut o. s. v.	Nationella företeelser.
3. Händelser af lokalt intresse, såsom eldsvådor, explosioner, plötsligt inträffade dödsfall o. d.	Lokala händelser.
4. Tilldragelser från den forntida historien, sådana som syndafloren, Sodoms brand och Jerusalems förstöring.	Historiska tilldragelser.
5. Slående framtida företeelser, t. ex. döden, domen, himlen, helvetet.	Framtiden.
6. Hvad som helst som är anmärkningsvärdt och i sig innesluter en lärdom, såsom syndernas förlåtelse, hjärtats renhet, affallets onda följder, en lycklig religion o. s. v. Officeren skall finna ämnen i hvardagslivet, vid sina husbesök och under sina studier. Om han så sammanför hvardagslivets tilldragelser och Bibelns lära, skall han aldrig behöfva lida brist på ämnen.	Hvardagslivet.

IV. Hvilket det valda ämnet än må vara, bör det behandlas på ett tilltalande, intressant och uppbyggligt sätt. Ordning är himmelens första lag och är lika nyttig på jorden, som den är i himlen. Om officeren ordnar sina tankar öfver ett ämne, skall detta hjälpa honom att få mera ljus öfver detsamma — den ena tanken gifver den andra — det skall hjälpa honom att koncentrera dem (tankarna), sedan han en gång fått dem in i sitt sinne och minne; det skall hjälpa honom att på ett kraftfullt sätt fram-bära dem och hjälpa åhörarna också att förstå och ihågkomma dem, föra dem med sig och tänka på dem i kommande dagar.

V. På samma gång måste officeren vara på sin vakt mot att hemfalla åt ett enbart predikande. Han måste akta sig för att tala om tilldragelser i det flydda — omnämnda i Skriften eller annorstädes — eller nutida och framtida företeelser blott och bart för att såmedelst åstadkomma intressanta föredrag. Hvarje en frälsningsofficers tal, som icke är afsedt att skaka syndare och att hos soldaterna väcka längtan att ifrigare och mera arbeta för människors frälsning, är i mer eller mindre grad ett narrspel, ett gäckeri och en snara.

Sök ämnen!

Ordna dina tankar!

Ej blott predikningar och intressanta föredrag.

III.

Budskapets erhållande.

Ett problem.

I. Ingen fråga torde vålla officeren mera bryderi än den, som ligger uttryckt i orden: "Allt detta är godt och väl; jag ser klarligen hvarthän jag borde komma med folket, men huru skall jag få de tankar och ord, som skola komma verket åstad? Huru skall jag få någonting att säga?" Han betraktar syndarna framför sig, alla muntra och sorglösa, fulla af världen och dess intressen, dess nöjen och dess förvärf; han önskar han kunde komma dem att känna sin belägenhet, se sin ställning till Gud och fly till honom att söka frälsning. Han ser de troende nöjda och belåtna med sitt halffrälsta tillstånd; han önskar att han kunde säga dem något, som drefve dem att söka det renande blodet. Han ser soldaterna likgiltiga för en döende världs frälsning, och han önskar säga något, som skall förmå dem att stå upp, ropa till Gud om den Helige Andes eld och därefter kasta sig in i kampen för själars frälsning. Men huru skall han få de ord, som skola verka allt detta? Huru skall han få någonting att säga?

Huru erhålla det?

II. Till svar på denna fråga vill jag säga:

Lef i harmoni med Gud!

1. Officeren måste bevara sitt hjärta och lif i harmoni med Guds vilja och syften. Han måste vara ett verktyg, passande att användas af Mästaren. Gud skall då göra honom till ett språkrör, genom hvilket han skall tala till människorna; till en profet, genom hvilken han skall förkunna sitt goda behag; till ett medel, genom hvilket han skall utgjuta flöden af ljus, kärlek och frälsning.

Sök Andens fullhet!

2. Officeren måste söka den Helige Andes fullhet. Såsom ett rum kan vara fylldt af ljus, såsom atmosfären kan vara fylld af värme, såsom ett hjärta kan fara fylldt af en ond ande, så kan en själ vara fylld med Guds Ande.

Ropa till Gud!

3. Officeren måste bedja Gud om ett budskap, om tankar, ord och känslor att utgjuta öfver sitt folk.

Studera dig själf!

4. Officeren måste studera sitt eget hjärta. Andra människors hjärtan äro i mångt och mycket ganska lika hans eget. Det som tilltalar honom skall säkert tilltala också andra. Han bör tänka på sin egen svaghet, sina egna frestelser och böjelser. Han bör lägga märke till sina känslor, sitt samvete och sina tvifvel, med ett ord: han bör studera sig själf! På detta vis skall han få många

lärdomar och snart komma underfund med bästa sättet att nå de människors hjärtan, som äro omkring honom.

5. Officeren måste studera människorna själfva sådana de i verkligheten äro, deras smak och tycken, deras mödor och nöjen, deras ärelystnad och flärdfullhet, deras missräkningar, sjukdomar, förluster och slutliga hädanfärd. Han måste gifva akt på hvad som mest tilltalar hans omgifning, tala till människorna om det enda nödvändiga, så ofta han har tillfälle därtill och i synnerhet i eftermötena, samt genom personligt umgänge söka lära känna deras känslor gentemot Gud, domen och evigheten. Han måste ha ett vaket öga för huru de lefva och dö. Studera folket!
6. Officeren måste studera de officerare och soldater omkring honom, som äro framgångsrika själavinnare. Han måste studera biografier öfver hemgångna och göra sig underkunnig om huru de talade och handlade och hvad som var hemligheten till deras framgång. Studera själavinnare!
7. Officeren måste studera Bibeln. Det är en underbar bok, full af lifskraftiga sanningar från början till slut. Förunderliga lärdomar ha i det flydda hämtats från densamma, och förunderliga lärdomar skall den ända till tidens slut fortsätta att meddela. Studera Bibeln!

IV.

Hjälpkällor.

- I. Officeren måste vakta sig för hvarje sådan kurs, som är ägnad att antingen utveckla hos honom en vana att predika enligt den brukliga stilen eller leda honom bort från den frihet till själ och sinne, då han talar, som är både hans bördsrätt och ära. Undvik den vanliga predikostilen!
- II. Officeren borde för sin egen räkning uppgöra en förteckning öfver de ämnen, hvilka allmännast utgöra temat för de tal, som hållas i Frälsningsarmén, och hvilka bevisat sig vara de bästa och de mest verkningsfulla i fråga om att röra själar och samveten. Välj ämnen, vädjande till samvetena!
- III. En sådan förteckning kunde lämpligen uppställas i följande ordning: En ämnesförteckning.
 1. Bibelns uppmaningar.
 2. Bibelns läror.
 3. Bibelns löften.

4. Bibelns hotelser.
5. Framställningar af djup innebörd i Bibeln.
6. Bibelns karaktärer.
7. Bibelns händelser.
8. Erfarenheter, relaterade i Bibeln, såsom helgons och syndares trångmål, pröfningar, sorger och fröjder.
9. Sådana tilldragelser, som beständigt upprepas i världen.

Huru klassificera.

IV. Den säkraste plan, en officer kan följa i sitt sökande att förstå, förklara och kraftigt framhålla skriftställen eller händelser, hvilka frappera honom såsom synnerligen illustrerande för de omständigheter, i hvilka hans åhörare lefva, och hvilka förefalla honom ägnade att blifva dem till nytta, är den, att först afgöra till hvilken kategori ifrågavarande skriftställe eller händelse hör och därefter till sig själf framställa de frågor, som äro förknippade med denna ämnesklass. Svaren skola då helt naturligt inställa sig och gifva honom en idé om hvad han bör säga.

Exempel.

V. De här nedan följande exemplen äro af enklaste slag, lätta att fatta, men dock tjänande sitt ändamål. Där flera frågor af samma innebörd äro gifna, är detta gjordt i afsikt att klarare framställa ämnets eller skriftställets mening. Där en fråga misslyckas att framkalla ett tillfredsställande svar, där torde en annan lyckas:

Bibelns uppmaningar.

Ämnen.

1. "Bered dig att möta din Gud." (Amos 4: 12.)
2. "Varen heliga; ty jag är helig." (1 Petr. 1: 16.)
3. "Varen ock I redo; ty den stund, I icke menen, kommer Människosonen." (Matt. 24: 44.)
4. "Om I icke bättren eder, skolen I alla sammalunda förgås." (Luk. 13: 3.)

Frågor.

1. Hvad är det? eller: Hvad innebär detta för mig?
2. Är det möjligt att efterkomma denna uppmaning? eller: Huru kan jag efterkomma denna uppmaning?
3. Hvarför skulle jag söka att iakttaga denna uppmaning? Lydnadens förmåner och dårskapen af olydnad.
4. När måste jag göra detta, d. v. s. när måste jag efterkomma denna uppmaning?

Betrakta ett skriftställe!

VI. Låt mig för att vidare belysa denna plan taga det sista af de ofvanstående skriftställena: "Om I icke bättren eder, skolen I alla sammalunda förgås". En officer, som betraktar detta bibelställe, skall säga till sig själf: "Detta är en lämplig text; den

passar för mina åhörare; de behöfva bättring. Jag skulle vilja tala öfver den, men hvad kan jag väl säga?" Han skall då till sig själf rikta dessa frågor — eller vi kunna ju antaga att hans publik frågar honom:

1. "Hvad är bättring? Hvad innebär detta ord?" Han inser då att det första, han har att göra, är att påvisa för dem hvad sann bättring är. Själf har han ända från barn-
domen vetat hvad det innebär. Han vet likaså att den förlorade sonen bättrade sig och finner därför efter en stunds bön och eftertanke ingen som helst svårighet att förklara sin text.
2. "Är det möjligt att bättra sig?" Svaret kommer tillbaka: "Ja, hvilken människa som helst, som gjort orätt, kan sörja öfver det". Han ihågkommer tillika att med hvarje befallning i Bibeln följer kraft att uppfylla densamma för dem som önska att så göra och att det skulle vara orätt af Gud att bjuda oss utföra en plikt, som ligger utom vår förmåga att utföra.
3. "Hvarför skall jag bättra mig?" Hans hjärta skall svara:
 - a) "Därför att jag bör göra så. Jag har brutit Guds heliga lagar, syndat emot honom och trampat Jesu Kristi nåd under mina fötter. Jag borde blygas öfver mig själf och djupt ångra att jag gjort så, och jag borde yppa dessa mina känslor."
 - b) "Det skulle vara mig till gagn, om jag bättrade mig. Bättring innebär förlåtelse för mina synder, Guds ynnest, nyttighet på jorden och en plats i himlen för evigt", och slutligen:
 - c) "Jag skall gå till helvetet, om jag icke bättrar mig".

Bibelns läror.

Ämnen.

1. Syndernas förlåtelse. (Hebr. 8: 12.)
2. Omvändelse. (Apg. 26: 18.)
3. Ett rent hjärta. (Matt. 5: 8)
4. Tro. (Mark. 11: 22.)

Frågor.

1. Hvad innebär denna erfarenhet?
2. Är det möjligt att vara omvänd?
3. Hvarför skulle jag söka denna välsignelse?
4. När skall jag omfatta den?

5. Kärlek. (Joh. 5: 42.)
5. Hvad måste jag göra för att bli fylld af kärlek, d. v. s. hvilka äro de villkor, hvarpå förvärfvandet af denna erfarenhet bero?
6. Dopet med den Helige Ande. (Joel 2: 28.)
6. Huru kan jag erhålla det?

Framställningar af djup innebörd i Bibeln.

1. Det skall gå väl för den rättfärdige och illa för den orättfärdige. (Jes. 3: 10, 11.)
1. Hvad är meningen med denna framställning?
2. Det finnes ingen frid för den ogudaktige. Jes. 57: 21.
2. I hvilket afseende är detta skriftställe tillämpligt på det folk, till hvilket jag går att tala? Skall manne bland dem finnas någon, för hvilken detta passar?
3. Gud har ingen lust till den ogudaktiges död, utan fastmer därtill att den ogudaktige vänder om från sin väg och får lefva. (Hes. 33: 11.)
3. Huru borde hvarje själ, som beröres af denna förklaring, handla detta ögonblick?
4. De ogudaktiga skola förvisas till helvetet. (Ps. 9: 18. Eng. öfversättn.)
4. Hvilka äro de ogudaktiga? Huru kunna de undvika en sådan förskräcklig ände?
5. Världen skall förgöras. (2 Petr. 3: 10.)
5. Kan då dess rikedom, glans och ära vara af något bestående värde?
6. Det kommer att bli en domens dag. (Upp. 20: 11, 12.)
6. Hvem skall bli domaren? Huru kan jag bli redo för domen?
7. Djäfvulen planerar ständigt på att förstöra människors frid. (1 Petr. 5: 8.)
7. Huru kan människan komma hans illfundigheter på skam och finna frid med Gud?
8. Om någon vill efterfölja Jesus, måste han förneka sig själf och taga sitt kors på sig. (Matt. 16: 24.)
8. Hvad innebär detta förmig? I hvilket afseende måste jag förneka mig? Huru kan jag få kraft att bära mitt kors?

Bibelns löften.**Ämnen.**

1. "Den som är fast i sitt sinne bevarar du i frid." (Jes. 26: 3.)

2. "Jag skall icke lämna dig eller öfvergifva dig." (Jos. 1: 5.)

3. "Och jag skall stänka rent vatten på eder, så att I blifven rena." (Hes. 36: 25.)

4. "Så vänden nu om, I af-fälliga barn, så vill jag hela eder från edert affall." (Jer. 3: 22.)

5. "Min Gud skall efter sin rikedom fylla alla edra behof i härlighet i Kristus Jesus." (Fil. 4: 19.)

6. "Var trogen intill döden, så skall jag gifva dig livvets krona." (Upp. 2: 10.)

7. "Han skall döpa eder med den Helige Ande och med eld." (Matt. 3: 11.)

Frågor.

1. Hvad innebär detta löfte?

2. Åt hvilken är detta löfte gifvet? Har det något afseende på mig?

3. Enligt hvilka villkor har jag rätt att vänta uppfyllelsen af detta löfte?

4. När är tiden inne för detta löftes uppfyllande?

5. Är Gud i stånd att göra detta?

6. Är, hvad mig beträffar, detta löftes uppfyllande efterlängtadt?

7. Skola vi nu söka detta löftes uppfyllelse?

Bibelns hotelser.**Ämnen.**

1. "Min ande skall icke blifva kvar i människorna för beständigt." (1 Mos. 6: 3.)

2. Helvetet skall blifva de ogudaktigas eviga hem. (Matt. 25: 41.)

3. Gud skall förgöra de ogudaktiga, om de icke bättra sig. (Luk. 13: 4, 5.)

Frågor.

1. Hvad innebär detta skriftställe? Är icke detta en förskräcklig hotelse?

2. Till hvilken person eller klass af människor är detta taladt? För hvem passar det?

Påvisa här att Gud har intet anseende till person, utan att det är människornas karaktär, som bestämmer Guds handlings-sätt med dem.

3. På hvilken väg måste man slå in för att undgå denna olycka? När bör man göra det?

4. "Gud låter icke gäcka sig, ty hvad en människa sår, det skall hon ock skörda." (Gal. 6: 7.)

4. Till hvilket förhållande hänför sig detta skriftställe? När skall skörden äga rum?

Bibelns goda karaktärer.

Personligheter.

1. Abraham.
2. Hanok.
3. Moses.
4. Josua.
5. Elia.
6. Samuel.
7. Debora.
8. David.
9. Daniel.
10. Gideon.
11. De hebreiska ynglingarna.
12. Hiskia.
13. Jeremia.
14. Nehemja.
15. Petrus.
16. Paulus.
17. Stefanus.

Frågor.

1. Hvilka voro de mest utmärkande dragen i dessa personers lif? Eller: Hvilka karaktärsdrag voro mest anmärkningsvärda? Eller: Hvad i deras lif var mest värdt att efterlikna och hvad hos dem måste på det sorgfälligaste undvikas?

2. Huru uppnådde de denna erfarenhet?

3. Samma jordiska upphöjelse torde icke ligga inom räckhåll för oss, men hvilka medel skola, om vi fasthålla vid dem, bringa oss lika nära Gud på jorden och i himlen?

Bibelns dåliga karaktärer.

Personligheter.

1. Kain.
2. Människorna, som förgingos i floden.
3. Saul.
4. Judas.
5. Ananias och Saffira.

Frågor.

1. Hvilken af hans synder var den mest framträdande?

2. Hvarifrån härledde sig deras ondska, tillbakagång och affall?

3. Hade denne mans uppförande något dåligt inflytande öfver andra människor? I så fall i hvilka hänseenden?

4. Medförde hans handling några speciella följder för hans egen själ? Hvilka voro de?

5. Huru kunna vi undgå att falla i den snara, i hvilken de föllo, och blifva frälsta från att drabbas af det öde, som vederfors dem?

Bibliska exempel på att fördärf drabbar de ogudaktiga.

Ämnen.	Frågor.
1. Syndafallet.	1. Hvad var upprinnelsen till denna händelse?
2. Syndafloden.	2. Hvarför sände Gud denna hemsökelse? Eller: Hvarför förgjorde Gud dessa människor? Eller: Hvarför tillät han detta fördärf att drabba jorden?
3. Sodoms förstöring.	3. Skall ett syndigt lefverne bland våra dagars människor åstadkomma olyckor af liknande slag, lika fördärfbringande för mänskliga intressen?

Händelser, som inträffa i våra dagar.

Ämnen.	Frågor.
1. Ett plötsligt dödsfall i kåren eller i grannskapet.	1. Beskrif den åsyftade händelsen! Hvad är det utmärkande i denna händelse?
2. En lokal eller nationell hemsökelse, såsom en eldsvåda, en öfversvämning eller en epidemi.	2. Hvilka lärdomar kunna hämtas från denna tilldragelse? Eller: Hvilket sakförhållande belyser den? Eller: Finnes det någonting i mina åhöraras framtid, som kan jämföras med detta?

V.**Budskapets framförande.**

Då en officer lyckligt och väl fått ett ämne, uppstår en ny fråga: Huru kan han framföra det på det mest verkningfulla sättet? Det vill säga, huru skall han säga hvad han har att säga, så att det må göra det kraftigast möjliga intrycket på deras hjärtan och sinnen, som lyssna till honom? Följande anvisningar skola, om de praktiseras med kloket och omsorg, förvisso blifva till nytta.

1. Officeren måste noga se till att ingenting tillåtes störa hans frihet på plattformen. Om han lägger sig till med vanan att på ett konstladt sätt forma sina ord, använder

Huru göra intryck?

Måste vara naturligt.

sig af skådespelarlater, intager ställningar eller tager sig för någonting annat, som icke är fullt naturligt för honom, så skall detta framkalla raka motsatsen till den önskade effekten och omintetgöra hans makt som talare.

Bröstet ut;
rätta tonhöj-
den.

2. Han måste tala så, att åhörarna utan ansträngning kunna uppfatta hvad han säger. För detta ändamål måste han intaga en rak hållning, så att bröstet kommer fram, samt tala med så hög röst, att han gör sig hörd äfven af dem som sitta längst ifrån honom.

Tala så, att
han blir för-
stådd.

3. Han måste tala så, att han blir förstådd af till och med den enklaste och mest fåkunnige. Af detta följer emellertid icke att han skall säga en del enfaldiga, barnsliga och dumma saker. En talares duglighet torde ej bättre kunna bevisas än genom hans förmåga att framställa djupa sanningar på ett sådant sätt, att till och med den olärdaste bland hans åhörare fattar hans mening. Office- ren bör alltid ihågkomma att allt han säger är fullkomligt värdelöst, om det icke blir förstådt. För att uppnå detta syfte bör:

a) Hans språk vara enkelt. Stora tankar kunna klädas i enkla ord. Han borde aldrig använda andra ord än sådana, hvars betydelse han själf är viss om och hvilka han är fullt säker på att äfven hans åhörare känna.

b) Han bör illustrera sitt tal. Det vill säga, han bör uppdraga paralleller mellan det som hans åhörare förstå och det som de inte förstå. Kristus själf gjorde alltid så. Han sade till exempel: "Jag är dörren". Judarna visste hvad en dörr var, att det var den ingång, genom hvilken de hade tillgång till sina hus, och med ledning af denna bild förklarade han för dem att han var den ende, genom hvilken de kunde få tillträde till Fadern, till lycka, nyttighet och himmel.

Tala natu-
rligt.

4. Han måste tala naturligt. Därmed menar jag att hans ord böra uttalas med naturlig röst. Detta sätt att tala är gynnsamt för tankeverksamheten, angenämt för åhörarna, tillvinner sig och behåller med lätthet uppmärksamheten och är dessutom mycket lindrigare för talaren själf. En talare, som talar naturligt och i samtals- ton, kan hålla på länge utan att öfveranstänga sig.

5. Han måste tala så, att han behåller uppmärksamheten. En man, som har någonting att säga och som säger det med frimodighet, på ett enkelt språk och med allvar och ifver samt vid utvecklandet af sitt ämne använder illustrationer, skall med all sannolikhet bli gärna hörd; men han måste alltid vara angelägen att tillförsäkra sig uppmärksamhet, och då han fått den, måste han vara försiktig, så att han ej förlorar den. Uppmärksamheten slappnar lätt, i synnerhet hos ovana lyssnare eller sådana, som icke hysa något djupare naturligt intresse för hvad som säges. Äfven hos människor, som gå till en kyrka i afsikt att lyssna till predikan och som verkligen önska förstå hvad som säges, kan sinnet lätt insomna eller tankarna bli splittrade och irra omkring till andra ämnen och fjärran länder. Huru mycket lättare skall då icke detta vara fallet med sådana åhörarskaror, som frälsningsofficeren har att tala till! Denne måste därför vara vaken öfver förekomsten af denna tendens och beständigt ha någonting före, som uppväcker åhörarna och bringar dem att lyssna. Han kan ernå detta syfte
- a) Genom att höja och sänka sin röst; ibland höja den till ett rop och därpå låta den sjunka ned till en hviskning. Men han måste se till att han aldrig talar så lågt, att icke alla hans åhörare uppfatta hvad han säger.
 - b) Genom sitt sätt att uppträda. Han kan promenera fram och åter på plattformen, sitta ned, falla på knä, stiga upp på bänken och göra många andra manövrer i denna riktning. Hvad han än gör, bör det emellertid vara naturligt och i harmoni med hans ämne samt ej verka pur skådespelarkonst eller som om det vore gjordt uteslutande för att framkalla effekt.
 - c) Genom att använda sig af berättelser eller illustrationer.
 - d) Genom att plötsligt göra en paus. Några ögonblicks absolut tystnad påkallar ofta hvarje ögas och öras uppmärksamhet; hvarenda en vaknar upp och undrar hvad som har händt eller frågar sig själf hvad som är på väg att inträffa.
 - e) Genom att sjunga en vers eller uppmana församlingen att så göra. Han kan t. ex. berätta om någon syndare, som kommit till botbänken, och därefter sjunga:

Måste behålla uppmärksamheten.

“Hans blod den sämste rena kan“;

eller om en lycklig dödsbädd och sjunga:

“Ej jag rädes dödens bölja“;

eller om någon, som fann frälsning, och sjunga:

“Mina synder till skyarna hunno,
men alla i hafvet försvunno“.

Tala känsligt.

6. Han måste tala känsligt. För att kunna detta måste han sätta sig in i sina åhörarens förhållanden, tänka sig hur det skulle vara, om han vore i deras belägenhet, och tala till dem, såsom han skulle önska att de talade till honom, om han vore i deras ställning och de i hans. Sak samma om de skratta eller håna eller vägra att rätta sig efter hans ord — han får aldrig glömma att de äro odödliga själar. Gud älskar dem och har tålmod med dem. Gud hade tålmod med honom. De skola snart ligga på sina dödsbäddar eller stå inför sina domare eller, om de lefva och dö ofrälsta, snart vara i helvetet. Det tjänar föga till att han alls talar, om han icke talar med känsla. Om han icke har tårar i sina ögon, så bör han ha tårar i sin röst. Han måste komma syndare att förstå att han känner för dem, om han skall kunna blifva dem till något gagn.

Med kraft.

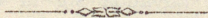
7. Han måste tala med kraft, beslutsamhet, myndighet. Han måste bringa människor att se och tänka.

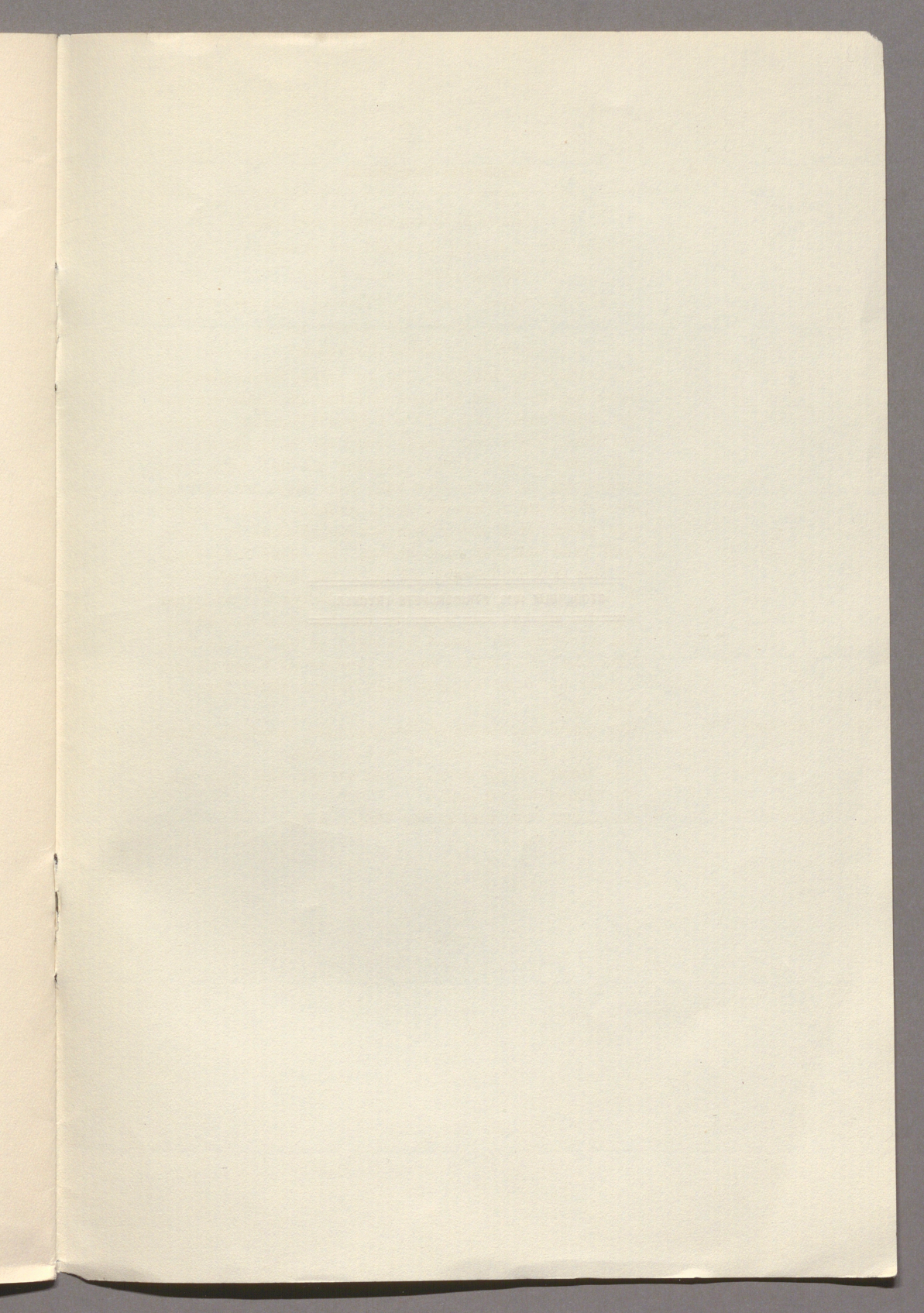
Tillämpa.

8. Han måste bringa dem att inse att det han säger äger sin tillämpning på dem.

Rörd af Anden.

9. Han måste tala, rörd af den Helige Ande.

STOCKHOLM 1913, STRIDSPETS TRYCKERI.
